

[Madsen-Mygdal.]

stedtes Sager og med den Autoritet, de er i Besiddelse af, søge at ordne Forholdene — den enkelte kan, som jeg sagde det før, ikke gøre det selv —, og det bliver derfor af den allerstørste Betydning, at der til disse Amtsudvalg findes de rigtige Mænd. Hvis der ikke i hvert Amt findes Mænd, der vil tage sig af denne Sag — og jeg er ikke saa sangvinsk, at jeg tror, det lykkes i alle Amter —, vil hele Loven ikke faa megen Betydning; hvis det ikke lykkes at finde de rette Mænd, falder hele Sagen.

Og dér maa jeg jo sige, at jeg ikke forstaar, man holder saa fast ved den Bestemmelse, at det er Landbrugsministeren, der skal udnævne Formanden i hvert Amt. Det er jo udelukket, at nogen Landbrugsminister kan have det lokale Personalkendskab, at han kan vide, hvor nu den Mand indenfor hvert Amts Grænser findes, som baade har den fornødne Interesse, Forstaaelse og Tid til at varetage denne meget vanskelige Op-gave, og jeg kan ikke tænke mig nogen bedre Institution til at udpege denne Formand end Amtsraadet.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Olufson, at Amtsraadet er den mest forbenede eller reaktionære Institution, vi har. Det er en meget stærk Udtalelse, Amtsraadene er jo valgt paa den Maade, de skal vælges, og er vel Udtryk for deres Vælgeres Opfattelse, og jeg tror, at Amtsraadene saa godt, som de er i Stand dertil, vil søge at finde den rette Mand. At det alligevel mange Steder kan glippe, og at Manden maaske ikke findes, er en Sag for sig, men vi maa i hvert Tilfælde meget advare imod, at det bliver et saa tilfældigt Valg, som det nødvendigvis maa blive, naar Landbrugsministeren, der dog ikke kan kende de Emner, der er at vælge imellem rundt omkring i Amterne, skal sidde her i København og foretage Valget og maaske spørge sig for paa rent tilfældige Steder. Det er saa betydningsfuldt for Lovens Virkning, at de rette Personer findes — for ellers har Loven ingen Virkning —, at vi har maattet stille Ændringsforslag paa disse 2 Punkter.

I Virkeligheden kommer selve Pengebeløbet i anden Række, og dette kan ikke ved den enkelte Akkord blive ret stort — det er begrænset til 8 pCt. af Ejendoms-skyldværdien, der kan altsaa i hvert enkelt

Tilfælde ikke blive Tale om meget store Laan. Men vi er enige om, at disse Laan har deres Betydning, thi ved enhver Akkord-ordning kommer man til et Punkt, hvor man kører fast, og hvis der saa blot findes nogle smaa kontante Beløb, kan det komme til at glide.

Med Hensyn til den Sikkerhed, man forlanger for Staten, maa jeg i høj Grad beklage, at et Flertal i Udvalget for at opnaa tilstrækkelig Sikkerhed har opstillet almindelige begrænsende Regler, der i høj Grad udelukker den Bevægelighed, som er nødvendig, hvis Akkord skal opnaas. Man har fastsat visse Procentsatser, om hvilke jeg vil sige, at de i mange Tilfælde kan opfyldes, og at det er rimeligt, at de opfyldes, ja, at det maaske er rimeligt, at endnu større Krav opfyldes, i andre Tilfælde kan de ikke opfyldes, men derfor kan Akkorden være lige saa god og sund. Livet er en stor Mangfoldighed, og hver Akkord, der skal opnaas, er et Tilfælde for sig, og det er meget farligt i en saadan Lov at opstille faste Skranker, som vil bringe mange Akkordordninger til at strande.

Jeg vil naturligvis ikke staa her og paastaa, at der ingen Risiko er for Staten ved disse Laan. Selvfølgelig er der Risiko, og hvis de nuværende økonomiske Forhold for Landbruget vedvarer, er der i høj Grad en Risiko derved, ligesom der er en Risiko ved Laan til de Landmænd, som ikke søger Akkord — det er ganske givet. Men den Sikkerhed, som betyder noget for Staten, er den, der var opstillet i det oprindelige Lovforslag, nemlig at Staten ikke maa yde Laan til nogen Akkord, uden at alle Gældsforpligtelser er nedbragt til det, som Ejendommen med Inventar og Besætning skønnes at være værd. Hvor meget Gælden er nedbragt for at komme ned til det Punkt, er ganske ligegyldigt for Sikkerheden, om den er nedbragt med 50 eller 70 pCt., hvor Gælden kommer fra, spiller ingen Rolle med Hensyn til Sikkerheden, men det, der er det afgørende, er det Punkt, hvortil den skal nedbringes.

Derom er alle enige, men saa følger et Flertal i Udvalget til, at den samlede Gæld til de Fordringshavere, der berøres af Akkorden, skal være nedbragt med mindst 70 pCt., for at Staten skal kunne gaa ind med Laan. Men det forøger jo ikke Sikker-